

LletraFerit

2008-06-25 00:20:51

—El [Diccionari Catala Valencià Balear](#), el “Borja-Moll”, defineix:

LLETRAFERIT, -IDA *adj.*

Instruït, que ha llegit molt (mall., men.); cast. *letrado, leído*. Lletraferit no ‘u és gayre, Aguiló Poes. 149. Ja sabia que alguns lletraferits se riurian d’ella, Ignor. 80.

Fon.: lætræfërit (or., bal.).

—El [Diccionari de la Llengua Catalana \(DIEC\) de l’Institut d’Estudis Catalans](#), en canvi és més concret encara i ho defineix com:

lletraferit -ida

adj. [LC] Amant de conrear les lletres.

En tot cas, tant si s’ha llegit molt com si hom es dedica a *conrear* les lletres; és a dir: avui collirem un quilo de lletres *M*, he d’ensofrar les *eles geminades* perquè sinó pedran el punt... o he d’esporgar *El Quixot*, o aquest *Proust* encara no acaba d’arrelar....

No deixa de ser curiós entendre el mot com a entitat pròpia: lletraferit. Ferit per una lletra. Com les explicacions totalment breus que fan el DCVB i el DIEC. Igual de metafòriques.

Sovint sento parlar que algú és un lletraferit. Això em provoca un coïssor a tota la pell: penso com si aquell lletraferit en qüestió estigui pidolant hores de vida per acabar de llegir un full escrit. De lletraferits hi ha a tot arreu. No crec que la paraula necessiti gaire atenció. Només que potser l’hem de desmitificar i pensar que avui en dia, tothom llegeix. Deixa de ser, el lletraferit, un personatge malatís, que s’espera a les portes de les biblioteques per recollir les lletres que cauen dels llibres en préstec i empassar-se-les. Un lletraferit, vist com un vampir de les lletres. També seria una altra definició.

Us hi deixo la imatge neobrossiana per tal que pogueu anar pensant-hi.